

Surtirà cada vegada que serà plé.

Valdrà... lo que n' poguém traurer.

ADMINISTRACIÓ

Rambla del Mitj, 19.

ADMINISTRADOR

Gonzalo Casas.

UN TROS DE PAPER.

UN SUSCRIPTOR Y JO

(Y EN RAMON.)

RAMON.—Hi ha un senyor quel' demana.

Jo.—Diguili qu' entri.

SUSCRIPTOR.—¡Hola, Periodista!

J.—¡Hola Suscriptor! Acóstili una cadira.

S.—¡Ca! no fassi compliments.

Vaja, que lo segon número m' ha agradat molt més que l' altre.

¿Sab que m' agrada del seu periódich? l' no gastar ambuts. Vosté s' en va al bulto, y contra lo que jo he vist en molts periódichs, quant tracta de ruch á algú diu antes perque. Alló que diu á «El Diablo Suelto» li está molt be.

¿Qué no ha llegit lo de aquesta semana?

J.—No l' he vist, y ab tanta gent com me tracto, no coneix á ningú quel' llesca.

S.—Ni jo tampoch; pero m' agradaria lleigirlo per véurer si li contesta rés.

J.—¡Home! ¿Qué vol que contesti, si jo no li pregunto rés?

Jo no més li dich chocarrero, de barra á barra, perque en los seus chistes, que generalment son chistes de quartel, sempre hi ha una víctima.

S.—¿Que no podria enviarlo á buscar?

J.—Ara hi penso, lo tinch de tenir aquí á casa perque cambiemi. ¡Ramon!... ¡Porti «El Diablo Suelto.»

R.—Lo tinch allí barrejat ab los diaris de en Brusi.

J.—¡Mal fet! Entre poch y massa. No li posi més...

¡Veji, Suscriptor! lleigesca, á veurer si diu rés de «El Tros de Paper.»

S.—Ja ho tinch... Res, diu que «es justo que el olor de sopas le indigne! ¡Si fuera paja!»

J.—¡Si que m' ha ben xafat la guitarra! Ja m' habian dit que era molt tremendo, pero, francament, no m' pensaba que ho fos tant. Se veu qu' es lo dimoni per las ratas y que ab la ploma á la ma es incapás de qualsevol cosa.

S.—Miri: aixó que diu vosté de que los chis-

tes de «El Diablo Suelto» son chistes de quartel; ¡aquí n' tinch un!

«¡Que me traigan á la Fabiana!

¡Caramba! ¡Y qué bonita sale!

¿Quiére V. que juguemos á los aritos?

(En seguida entra por el aro el Diablo Suelto.)»

J.—Donchs casi tots son per l' estil.

S.—¿Ara sempre deurán estar ab polémicas?

J.—Ja li asseguro jo que no l' amohinaré parlantli de «El Diablo Suelto.» Com que ara no lo lleigeixo may, malament podré entrár en polémicas. Alló de la Soler ho vaig saber perque en vaig sentir parlar en lo café, y vaig poder véurer la caricatura sense haber de fer lo sacrifici de llegir lo demés. Jo ja he acabat. No m' agrada brallar me ab «El Diablo Suelto» Aviat m' aplicarian alló de que «del árbol caído todos hacen leña.»

Parlém d' una altre cosa. ¿Com es que aquella lletrilla que li vaig recitar, l' ha anada dient á tothom?

S.—Li juro que no n' he dit res á ningú. ¿Sab que deu ser? que quant vosté las recitava, los demés suscriptors ho estaban escoltant.

J.—Si ho hagues sapigut, no li haguera dit moltes cosas de las que li vaig dir. Me sap molt greu.

S.—Encara alló m' sembla que no es rés de mal. Escolti una cosa. ¿Qui lo fa ficar ab mal de caps? ¡Si ab la caseta que té al carrer de las Molas ja té lo pasamentasegurat. Algun dia se comprometerá y tindrá algun disgust.

J.—¡Amigo! donde las dan las toman; ja sé que qui no vols pols que no vaji á l' era.

No hi fa res que tingui algun disgust. ¡Si may en tinch cap!... Com so solter y no tinch accions de cap societat de credit!..

Jo no so egoista, sé quels demés tenen disgustos y si de tant en tant m' en toca algun, alabat sia Deu.

S.—Veig que son una pila d' horas. Jo tinch tart y m' en aniré.

J.—Com vulga, pero no fassi cap cumpliment.

S.—No 's molesti.

J.—Al vull acompanyar fins á la porta.

S.—¡Fugi d' aquí! ¿Que 'ns coneixém de quatre dias?

J.—Estigui bonet.

S.—Disposi.

J.—Un pató al nen.

JOCHS FLORALS.

Lo sostre celestial estaba ple de estels.

Entre mitj dels turons se distingia lo blau dels núbols de color de plom. Sols se sentian los plors d' alguns fillets quant dels pits de llurs mares la blanca llet xuclaban. Un grapat de trovadors feyan lo bestia á las damas ques' passejaban amunt y aball del carrer de Fernando. Los cántichs llemosins que desde llurs llars entonaban las criadas, omplian l' espay y... res mes.

Toca la una en lo relotje de casa l' Erasme y coménsan los Jochs Florals.

Lo saló ple com un ou. No se sentia una mosca, puig hi habia un burgit de mil dimonis. Comensa la descarga de estels, trovadors, llurs, aymadors, cantors, sospirs, fillets, maretas, mugrons... etc... etc... y... fins l' any que ve.

Allí van dir quatre fástichs á tots los que han escrit catalá del qu' ara s' parla, que es lo que s' ha parlat sempre, perque no trovareu en l' historia de Catalunya cap época en que los catalans s' hajan tornat ximplés. Y aqueixos defensors de la llengua catalana ¿qu' han fet per restaurarla? Recorreu l' historia d' aqueixos últims Jochs Florals y veureu los progressos qu' han fet.

Claman contra los autors que ab una modestia estremada han omplert lo Teatro ab produccions, casi totas originals y aqueixos sabis que tan enrahonan no son capassos de fer ni la mitat.

¿Voleu desterrar aqueixas produccions?

Escribiu vosaltres, y com la veritat triunfa sempre, si las vostras son millors, es ben segur que no se representarán las primeras. ¿Per qué no ho feu? Perque sols sou capassos de dormir tot un any per despertar un dia. Jo so catalá, mes que tots vosaltres; pero no m' faix il·lusions. Vosaltres voleu ser tan catalans, tan catalans qu' acabareu per ser andalusos.

Hem vist ab gust la pessa del senyor Camprodon «La Teta gallinaira.» Es, al nostre modo de véurer, la producció catalana que reuneix més condicions de quantas hem vist.

Está plena de inspiració, té un magnífich argument, tipos acabats, y en tot, molta naturalitat.

Per probar lo que diem, aquí en va un trosset.

Lo pare de la Teta ha d' entregar quatre cents duros; y de no ferho ha de anar á la presó. La Teta confia en lo seu promés; pero lo tal minyó es un ganso de primera, y li diu que no n' hi ha de fets. De seguida que se queda sola arrenca lo plor y diu:

«Verge del Carme, sols ab vos fio!

(s' aixuga l' plor)

Te rahó l' pare, que tinch pochs anys: no sé si m' passa ó si somio tanta ruxada de desenganys!

Sembla imposible que l' que te y gasta el plor no axugui del que pateix, jo dech ser feta d' una altra pasta; donchs la moneda perque serveix.

Jo l' hi parlaba del meu apuro ab el lletguatge del meu amor y al escoltar-me mes sech qu' un suro m' ha fet desfilas de tot lo cor.

Replega velas, ánima meba que navegabas á cor overt: si axó es la rassa d' Adam y Eva val més anarsen ab un desert, y l' cor que m' deya «aixis que ell vinga ab una estona será arreglat» ¡malahit siga!... Deu me continga perqué diria un disbarat.»

Recomaném «L Castell dels tres Dragons,» última producció del senyor Pitarra. Es sumament original, abundant en chistes, y de un carácter enterament nou.

Al tirar taló se veuen los senyors del castell que son uns guerreros de debó, pero posats á casa s' entretenen marit y moller jugant á na-rices. Hi ha un dels criats, que fa poch que es á l'casa, que no sen sap avenir. Se creya quels guerreros sols jugaban á l' aljerez y que no menjaban com las personas; quels seus menjárs eran faisans, pavos reals y altrás estranyesas.

L' amo del castell está refredat y pren un bany de camas ab mostassa. No trovant cadira que li estigui á la mida, s' assenta al trono, per pendrer lo bany. Arrivan uns caballers y ell se tapa las camas ab un manto.

Al despedirse los caballers, cremats perque ell no s' aixeca, lo provocan y lo desafian; pero ell no pot contestar, y ha de sufrir la picó de la mostassa.

En lo segon acte hi ha una escena que sempre la fan repetir. L' amo del castell, per obsequiar á uns caballers á qui ha dat hospitalitat, improvisa un bufon y un Trovador. Fa desem-

penyar aqueixos papers á dos dels seus criats.

Lo tipo del Bufon está molt mal aprofitat: podia ab ell ferse molta cosa, pero no s' ha fet.

Lo Trovador té una escena molt bona y es, quant trovantse amonestat per los caballers vol dir algun vers, y no sabent altre cosa, diu:

¡La lluna!... ¡La pruna!...

¡Vestida de dol, etc....

Felicitèm al senyor Pitarra, que, diguin lo que vulgan, ell ha estat lo primer en cultivar un género que tans bons ratos ha proporcionat, no solament á las classes poch acomodadas, si que á todas las classes de la societat.

Gracias á la amabilitat del senyor X. autor de la revista que varem publicar en l' altre número, podém avuy donar un cuadro de costums, que recomaném als nostres lectors, per la molta naturalitat ab que está escrit.

AL MITJ DEL CARRER.

—Pst.... Pst.... ¡Senyora Tuyas!

—¡Uy Jesus! ¡Senyora Manjó!

—Dona, ditxosos los ulls....

—Ja ho pot dir. Sino que, yo li diré: no hi estat gaire bona....

—¡Oy! donchs bé fa una cara prou rehixida! ¿No ha estat pas cosa de cuidado?

—¿Qué diu? Sis dotsenas de sanguneras, manxulas, banys de mustassa.... ¡filla, ab re m' adubaba! Fins que....

—M' ho hagués dit á mí, tot aixó no hauria estat res. Miri, la meba noya enrahona ab un fusté que, mal m' está l' dirho, pero li aseguro que per cosas aixís, vamus, de malalties.... ¡Ah! ja deu sabé que la caso.... ¡ah! si, si; la caso. Veigi, no tenia res mes de cap que venirla á veure per dirli; pero vaitj tan atragada, que l' un dia per l' altre, l' un dia per l' altre, alló ¿sap? demá, demá, y com que las personas se encuantran, que las muntanyas no, ¿sab que deya? quan menus t' ho pensis at surtirá tras cantó.—¡Ay, miri que ve un cotchu!—y velhi aqui: tal fet tal dit.

—Si: de vegadas un....

—En demés: si, si, la caso. Un minyó molt conforme, miri. Trballadó y tot lo que vulgui. No es perque jo hu digui; pero, vamus, per se fusté es coneix que li han dunat molt bona criansa. La mossa ja te l' anell... ah, si, si; n' está tota joyosa ¡uf! No val cap mil lliuras, no s' pensi; pero, vamus, per se de un traballadó, li dich que fa goig:

—Vaja, m' en alegre. Donchs tornant ab lo meu mal....

—Ah si ¿per qué no m' ho dehia, tonta? ¿Sap que deya el meu sogra? ¡desgraciad del que ha de tractar ab metjes! y tenia raho; perque es vehuen uns desenganys.... Ahí mateix van enterar l' amu de la casa. ¿En vol de metjes? ¡Mes n' hi hagués hagut! Allí de ampollas, de pegats, de putingas.... Pst ¡joval miri que li cau l' agulla de monyo! En demés ¿qué deya jo? ¡Ah! van comensá si será aixó si será alló, el pobre home, no sé que m' tinch, no sé que m' tinch, busca d' aquí, busca d' allí, filla, li van fer mil antruperis y ab dos dias ¡qué! ab un dia y mitj va se mort. Calli.... ¿un dia y mitj? Si; perque jo tornaba del born que debian se cosa de las nou....

¡Passi ho bé senyó Magí, ab la compañía!— Ara se li ha mort l' onclu, que tan de be li ha fet Deu. Ab aixó, eran las nou ó per qui, y jo que veig la criada que entraba correns ab un got tapat ab un papé y vaig pensá ¡uy Jesus! aixó es que tenent algun malalt; y vaig dir entre mí: ¡bah! deu ser la senyora Munda que sempre está malicosa; pero pujant la veig que obra la porta y dich: anem, no es ella. Surtu á la finestra del cel ubert y dich á la cambrera, que la coneix de molts anys: escolta, Carme: ¿que teniu algú malalt? y em respon: l' amo; pero el metje diu que no será res. Men alegraré; li vaig respondrer: y com de fet, era un bon subjecte, Deu l' hagi perdonat. Pucs sañor ¿no será res? l' endemá á las cuatro de la tarda, li agafa de repenta un treball. Curreu-cuiteu, curreu-cuiteu, qué tal va sé la cosa, que ab un xich mes l' estramunció no hi es á temps. Per aixó sempre dich ¿metjes? Deu m' en guart.

—¿Veu? Jo vaig tení....

—Y el meu jendra, vamus, anem dihent al promés de la gran, em diu (perque, no s' pensi, per aixó de certas malalties es un butaban) sempre em diu: creguim....—¡Ay, em fan un fástich aquestas senyoretas arrussagan el vestit d' aquet modo! Ara digni ¿no fa consiencia?..

A la noya ni fem tres, un de bó y dos, aixís, per tot dur.

Ell sempre: ¡dona, no gastis, dona no gastis; cuan serem casats ja n' hi faré jo de vestits! jo: Tóful, deixam fé—es diu Tóful. Pero, ara que hi caich ¡si vusté l' ha de conéixer! ¿Nos recorda d' un pesador de mar que per anys estaba á dabant del forn dels Coloms? Un de gras, ben plantat, que per aquellas festas majors de tot lo plá feya troná y plourer.

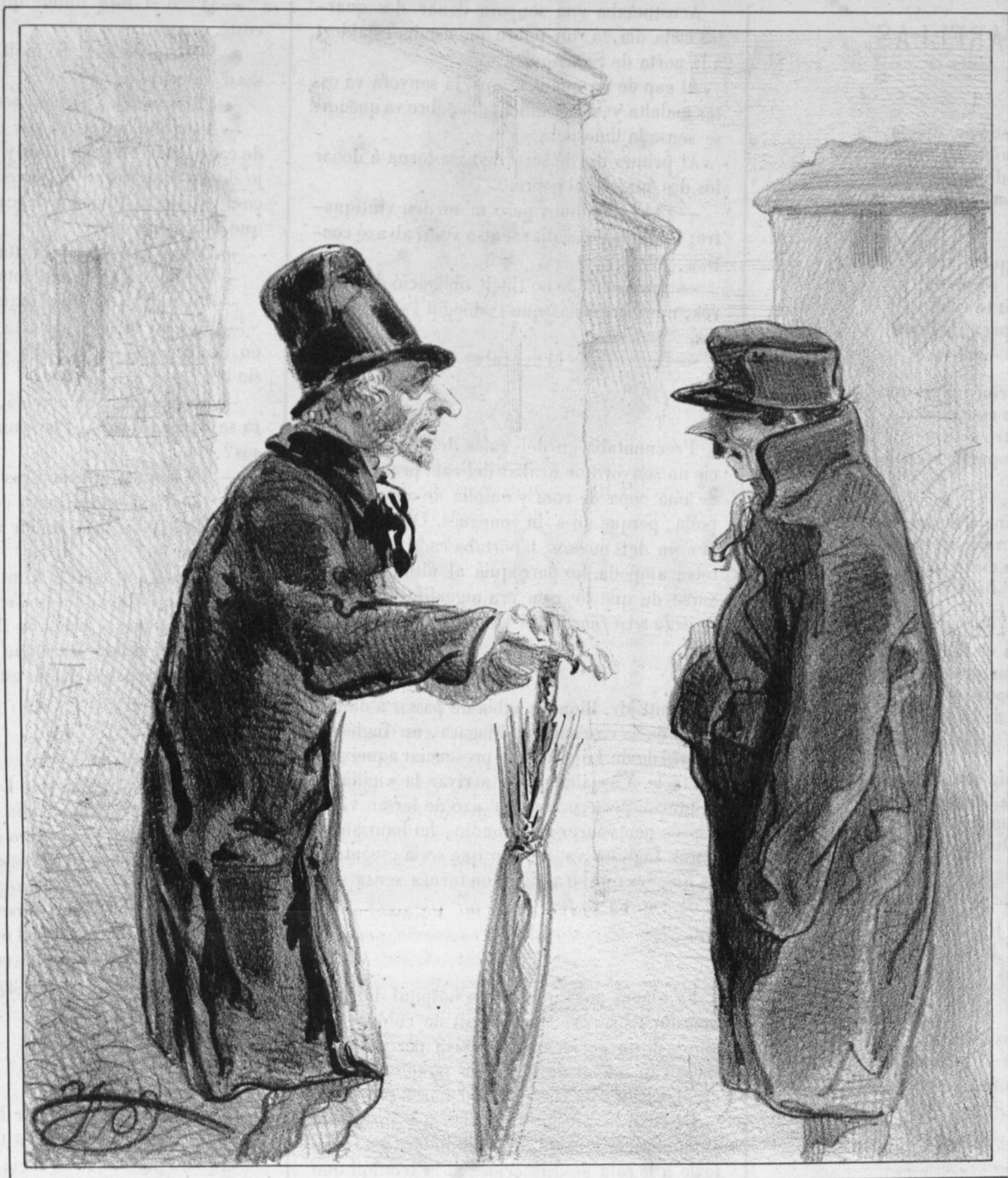
—¡Ah sí! ¿es fill d' aquell...?

—No, pero ja veurá. Nom recordo com se deya y ho tinch al cap de la llengua. Aquell es el que va tenir el plet ab son pare, ab l' pare del minyó, vamus; que fins van aná per justicia y tot; que tothom n' anaba plé.... Que per xo al pobre de son pare ¡oh li van fé mil picardias! Per xo sempre dich, ¿cosas de justicia? ¡ay, Deu nos en guart! ¿Qué s' pensa? estaban d' alló mes bé ¡vaya! Miri, jo em recordo que era noya ¡ay Senyó, sembla que era ahí! que sentia contar al abi que á casa dels seus abis de aquet xicot tenian un armari de Girona ple de roba blanca, que de llansols, de camisas, de mitjas de talé.... ¡demánin! Tan que com va morir l' abia—¡ay Senyó era per la pídemia! encara que ella va morir d' una caiguda; que ve s' en va parlá prou per tot l' carré de San Pera; doncs cuant va morir aquella senyora, Deu la tingui al cel, van trobá sis dotsenas de cuxineras ab unas puntas de pam sense estrená, y dugas dotsenas de llansols encara ab la empesa. ¡Ca! si li dich que era una casa que, vamus, s' en feya cabal!

Y aquet xicot.... res ¿que vol que li digui? va veurer un dia la noya, (vamus, la gran) y ja li dich, una afició, tot seguit, que....

¡Ay ay! ¿Mossen Parrell ja va cap á San Francisco? ¡Ay pobre de mí, que deu ser tart!

En demés, una afició loca. Al cap de vuit dias ¿com vuit? set, que era per San Jaume, velhi aqui que ell que va, y m' empren. Yo, filla, la vritat, vaig pensá: veyam, pendré informas.... no li vaig dí ni si ni no, ¿m' enten? posis al meu puesto. Pregunto á l' un y al altre, filla, tothom no te mes boca per alabar-lo. Y un geni.... creguim, es d' alló mes chistutot. Miri: l' altre dia ¡ay pobre de mi que deu se

En Mercantil. Rambla 19

—¿Qu'anèm à fe l' cop ?

—¿Ya portas quartos ?

tart! L' altro dia ens estabam al sustret y, alló que sucseheix de vegadas, ningú deia una paraula, y ell que tot plegat salta (ires, un acudit!) ell que salta y diu: ¡semblen muts! pero miri: ho va dir d' una manera.... alló tot d' un plegat: ¡semblen muts! que la noya yo ens partiam de riure. Y de aquestas en te moltes: cada punt hi es, no s' pensi; per cert que yo de vegadas li dich: per mort de Deu calla; porque m' arriban á fer mal los ronyons! Ah, si, si, es molt dallonsas. Y doncs vusté ¿que ha tingut?

—Yo li diré: am va agafá un duluret....

—¿Duló? ¡Ay! m' ho hagues dit, per aixó si que en Tóful te una ma d' angel. Miri: no li dich mes: al dia del sant del home, en habent dinat em trobaba tota no sé cóm, y ell q' em diu: ja veurá.... Y em fa una tassa de camamilla, me la prenh ben calentona y filla.... al mateix q' oli ab un llum.

—Es que el meu duló....

—¡Ay pobra de mi! las dotsa. Men vaix currens que encara tinch d' escumá l' olla, y no puch corra gaira porque em fa un mal la cama, que per mi vol ploura. Endemés, vaijim á veurer, que parlarem un rato y li enseñaré las cosas de la noya: res, cuatra pallingus; pero escolti, las cosas ben endressedetas... ¡Oh en quant en aixó, ella no será bunica (es dir, es dreta y igual gracias á Deu) pero al que toca á se curiosa, ja li dich jo que si. Ay escolti ¿no tindria pas un cerca-pous que li enviaria á buscar?

—Crech que si que n' hi ha d' habé un al sostru mort. Ja ho miraré, y si acas....

—Te rahó: si acas, envíhimel, y s' en podrá endú la ratera, que ya nons serveix.

—Be; doncs un dia d' aquets....

—Si, vajins á veurer. ¿Perque no ve tot un vespre? porti la mitja. ¡Ay! ara que dich de mitja ¡batualisto! Volia comprá un mocadó de

cotó... d' aixó baratet, porque filla, tot costa als ulls de la cara, y cada dia als guanyats son menus que (Ja ho diu an Tóful) no sè an aqué arribarem.

—No m' en parli, ja ho pot dir. Miri: á casa ningú malgasta y....

—¿Quem dirá santa, cristiana? ¡Ay Deu la fassi bona!... miri: ahí vespre vaig volé comprá un pajellet, petit com... ¿que li diré jo ara? Calli.... ¡un quart de una! pero, Senyor, com passa el tems.... Men vaig, men vaig. Anem, vinguim á veure. Estigui boneta, recados.

—Anem, doncs....

—Vingui un vespre que riurem. ¡Tenim un esquirol!

—¿Que mana?

—¡Que tenim un esquirol! Pasi ho be. ¡Li agradará! Hasta un altre rato.

Déixam fugí. Bona dona la senyora Manjó, sino que may diu res. X.

CANTARELLAS.

I

No t' vull estimar, nineta,
perque jo so pobre, y veig
que per estar dins ton cor
fas pagar massa lloguer.

II.

De nits diu que s' vehuen papus;
donsas tú deus serne un,
perque cada nit te veig
aixis qu' he apatat lo llum.

III.

Te vaig escriure una carta
y tú no m' vas contestar....
afageix al nostre compte
dos quartos de paper blanch.

IV.

Tot caminant á las foscas,
ab tu una nit vaig topar;
del cop encara coixejo....
¡ni may que t' hagués trovat!

V.

¡Aquet mon es la mar vella,
los disgustos las onadas,
y l' calé y la poca pena
ens serveixen de carbassas.

VI.

De tú m' vaig enamorar
un dia estant á la Gata....
y axis es que en un sol dia
se van fe allí dos gatadas.

VII.

Sempre que m' en vaig al llit
me recordo de tu ¡ingrate!
Quant tú te n' hi vas, no hi pensas;
que prou feinas tens ab l' altre.

VIII.

¡Matinadetas d' Agost,
torneu, torneu desseguida;
que ja m' comenso á anyorar
de podé aná á menjar figas!

P. G.

FÁBULA.

Un cert dia, un marit y una mullé
(no s' pot saber perquè)
van armar en sa casa tal xibarrí
que 's sentí l' esbalot per tot lo barri.
Hi va haber bastonadas,
jemechs y plors, renechs y bofetadas,
y anáren per lo tant, sens trigar gaire,
porrons y plats en l' aire;
y fins aquellas fieras
¡se creu que van trencá unas satrilleras!

Un vehí molt honrat,
que vivia en un pis d' allá al costat,
sentint aquell fandango del dimoni,
volgué posar en pau al matrimoni;
y l' home ab sos bons fins
trovant la porta oberta.... 's ficá adins.
Pero 'l veu 'l marit, amigu, y ¡sas!
d' un cop de sabatot li aixafá l' nas;
y plena la mullé de rabia y d' ira
li planta per demunt una cadira.

Lo pobre vehí honrat
á casa s' en torná tot escuat,
ab lo nas plé de sanch
y á n' al mitj de l' esquena un gros verdanch.
La fábula ¡oh lector! te diu ben clar
Lo que no es cou per tú.... deixau cremar.

R. P.

Acostumaba una senyora donar dos quartos cada dia, á un pobre que estava establert á la porta de San Agustí.

Al cap de un quant temps, la senyora va estar malalta y, naturalment, lo pobre va quedar-se sense la limosna.

Al primer dia de sortí de casa torna á donar los dos quartos al pobre.

— ¡Ah! dissimuli; pero m' en deu vintiquatre; ha estat dotse dias sentse vení; ab axó contí....

— ¡Fill meu! Jo no tinch obligació de darte res, encara gracias que t' dongui l's dos quartos.

— Donsas.... ja hem acabat, *busquis pobre*.

Frecuentaba un dels cafés del Plá de Palacio un senyor que acabat del café prenia aprop de una copa de rom y omplia de aigua l' ampolla, perque no s' hi conegués. Observat axó per un dels mossos, li portaba cada dia la mateixa ampolla. Lo parroquiá al últim vá queixarse de que lo rom era aigualit. — ¡Home! es de la seva fábrica, li vá contestar l' amo del café.

Quant Mr. Blondin habia de passar á dalt de la corda la cascada del Niagara, un Inglés va anarhi desde Lóndres, per presenciar aqueix espectacle. Casualment va arribar la vigilia de la funció; pero contant qu' axó de fer un viatge espres per veurer en Blondin, ho haurian fet altres Inglesos va dir: ¡Lo que seria escentrich es que ara que so aquí m' en tornés sensa veurho! Y.... ho va fer.

Fá alguns anys que en un hospital dels millors de Espanya, cert malalt de cuidado fou atacat d' un accident quel deixá per 24 horas sense cap senyal de vida. Los metjes, fetas las averiguacions de costum, lo donaren per mort.

Destinat lo presunto cadáver á l' instrucció anatòmica, se l' carregá al coll un loco pera portarlo á la sala de dissecció. Ab lo trontoll que sufrí al baixarlo per una escala, recobrá los sentits y digué assustat á son conductor; ¿Ahont me portas? ¡pobre de mí! — A la *tomía*, respongué secament l' boitg. — ¿Mès no reparas que no só mort? — Batxiller, replicá aquell ab enfado, ¿voldrás tú saber mès quels metjes? Y continuaba son camí murmurant, quant alguns que casualment ohiren aquell original diálogo, donaren avis del fet y lo malalt fou traslladat de nou á son llit.

Un jove molt conegut á Barcelona va entablar causa de divorci y mentres en axó estava, va morir son pare, y per consegüent va entrar en possessió de tots los bens. Sapigut axó per l' jutge, va ser cridat y entre ells dos va passar lo següent.

— ¡Home! l' he cridat per parlar del passaments qu' haurá de tenir la seva dona.

— Está molt conforme. Vosté mateix, pero permetim que li recordi que la meua dona á casa estava molt ben tractada.

— Está be; pero m' sembla que axó ho ha de dir vosté!

— Deu m' en quart. Arregli sense por lo que vosté conegui.

— ¡Pero si fora millor qu' axó ho digués vosté.

— De cap manera. Só molt delicat jo ab cosas d' interessos.

— ¿Li sembla.... si tres pessetas?

— Avuy dia no en té per res. Pagui llogué de cassa, minyona, vesteixis y menji, y á demés jo desitjo que visqui ab decencia, perque una cosa es que no lliguém de caràcter y l' altre que ella estiga be.

— Donsas, posemho á catorse rals.

— Fet y fet, tant sont dotse com catorse.

— Posemho á un duro diari.

— M' está molt bé. Si ella es econòmica ja en tindrà prou. Jo ja dech estar llest, ¡passio bé!

— No encara, falta arreglá, de quina manera se li passarà axó. ¿Per semmanas ó per mesos?

— Me sembla que mentras ho cobri, tan s'en hi endonará d' una manera com de l'altra.

— ¡Bé! ¿com li ve millor á vosté per semmanas ó com?

— ¡Qui! ¿á n' á mi? A mi de cap manera: ¡prou feina tinch en pujar la canalla! Jo m' pensaba que s' tractaba d' una suscripció que vostés li volian fer y que 'm consultaban á mi com á marit que habia estat d' ella.

Fa tres ó quatre dias que l' diari d' en Brusi deya poch mes ó menos; «*En una casa particular de esta ciudad una gallina ha puesto un huevo que es un verdadero fenómeno, por tener la forma de una pequeña calabaza.*»

T' has tallat, *Diario*; digas que t' tornin ls' quartos, perquè la forma del ou (la *forma*) ¿enténs? no era una de carbassa petita, sino de totas las carbassas. ¡M' hi jugo las orelas!

No nos atrevim á acabar lo present número sense donar las gracias á tot ab los nostres suscriptors per la indulgencia ab que se nos ha judicat. Com á novissis, hem incorregut en moltes faltas; solament la molta benevolencia de vostés podia dispensarlas. Procuraré fer tots los impossibles per arribar á ser dignes del públich que tan generós es ab nosaltres.

En lo número passat varem ficarnos eu un terrenó completament privat als periodistas. Si ho varem fer va ser ab consentiment de l' amo de la casa.

Serveixins axó de disculpa.

Ja compendrán que de cap manera volem referirnos á lo de «El Llop.»

Molt al contrari, no lo coneixem, ni ganas. No nos tractem ab bestias. Tenim en nostre poder una carta *autorizada* ahont se nos esplan moltes de las maldats qu' aqueix llop ha fet á l' *Ensanche*.

Es molt possible que arrivem á recollir prou datos per contar tota la seva historia.

Encara que es molt repugnant, ho farem ab l'intenció de posar la gent en guardia.

Ara dissimulin.

E. R. — Juan Jordi.

BARCELONA. — Imprenta de D. JOAN OLIVERES, carrer dels Escudillers, número 57. — 1865.